
Kostel sv. Jindřicha a Kunhuty

Václav Peltan

Přesné datum založení kostela není známo, fundátorem byl ale bezpochyby sám císař Karel IV., a to kolem poloviny 14. století, nejspíše roku 1349. Již roku 1351 byl chrám společně s kostelem sv. Štěpána povýšen Arnoštem z Pardubic na kostel farní. Jako část náhrady za postoupené polnosti byly téhož roku oba nové farní kostely i s přílehlými osadami odevzdány do správy řádu Křižovníků s červenou hvězdou. Při kostele byly zbudovány hřbitov, zvonice, fara a farní škola, jež se později stala proslulou. S postupem doby se měnil jak patron, jímž se po Bílé hoře stal novoměstský magistrát, tak i vzhled kostela. V 70. letech 15. století byla vyzdvižena nová stanová střecha hlavní lodi, zakončena věžicí a lucernou. Na konci 16. století i střecha věže dostala místo původní dlátkové střechy cibulovou bání s makovicí na vrcholu. V duchu baroka byl poté přetvořen interiér kostela a byly přistaveny i tři kaple, zasvěcené sv. Barboře, sv. Lukáši a Panně Marii.

Kostel sv. Jindřicha a Kunhuty byl zbudován z lomového zdiva, dlouho ukrytého pod barokní omítkou, až do 2. pol. 20. století, kdy byl celý kostel i s přílehlou zvonící regotizován Josefem Mockerem. Pětiboký presbytář, zesílený opěráky, se otvírá do halového trojlodí o čtyřech polích, jejichž žebrovou klenbu podepírá šest barokizovaných sloupů. V interiéru vyniká hlavní oltář z 2. poloviny 18. století s oltářním obrazem od J. J. Heinsche. Ten zde zobrazil svaté manžele Jindřicha a Kunhutu jako ochránce Prahy při obležení švédskými vojsky. Na ostatních obrazech se podíleli J. J. Benda, V. V. Reiner, K. Škréta či J. J. Bendl. Vchod do kostela kryje pozdně gotická předsíň. Hřbitov kolem kostela, zrušený až na konci 20. století, dodnes připomínají četné náhrobky vsazené do podlahy kostela či obvodových zdí.